

ALİ VOLKAN
ERDEMİR

Türk
Edebiyatı
—
Roman

DAĞIN
RÜYASI

Ali Volkan Erdemir, Öğretim üyesi, yazar ve çevirmen. Kültürel Çalışmalar alanındaki yüksek lisans ve doktorasını Kyoto Üniversitesi'nde tamamladı. *Japonya'da Türk İmgesinin Oluşumu* (2014), *Yerleşik Yabancı Pierre Loti* (2018) adlı inceleme kitapları ile *Maruko'nun Yolculuğu* (2019) adlı çocuk kitabının yazarıdır. Kenzaburo Oe, Yukio Mishima ve Haruki Murakami'nin birçok eserini çevirdi. *En Sevilen Japon Masalları* (2022) seçkisini hazırladı. Edebiyat dergilerinde özgün haikuları ile Matsuo Basho ve Taneda Santoka'dan yaptığı çeviriler yayımlanmıştır. 2020 yılı Japonya Dışişleri Bakanı Ödülü'nün sahibidir.

DAĞIN RÜYASI

Yazan: Ali Volkan Erdemir

Editör: Handan Akdemir

Yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mayıs 2022 / ISBN 978-625-8380-33-0

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı Atmaca

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Dağın Rüyası

Ali Volkan Erdemir

*“dağ tuttu seni
çıkmadan kurtulamazsın
bir kitap vermeden ona”**

* Murathan Mungan, *Dağ*, Metis Yayınları, İstanbul, 2007, s. 101.

Birinci bölüm

Arzu

Bembeyaz boşluk

Bembeyaz, donuk bir boşluktu zihnimin içi.

Adım atarken buz yüzeyine denk gelen ayağım kaymış, denge mi sağlayayım derken başım hafif öne düşmüş, kollarım yana açılmıştı. Harmandalina başlar gibi. Tam o sırada karşımda onu gördüm. Bembeyaz karlarla kaplı Dağ; tepesi bulutlara varmış, etekleri şehri kucaklamıştı.

Tam düşüyordum ki kolumdan tutup yakaladı.

“Aman dikkat Barış” dedi.

“Tam zamanında yetiştin Cenk, az kalsın düşüyordum.”

“İşte şurası” dedi avlusunu beyaz, kendi çöl renkli binayı gösterip. Karda biraz debelendikten sonra giriş kapısına vardık. Kapıyı itip içeri girdik. Buz yüzeyi kadar soğuk görünen taş zeminde, takım elbise altına giydiğim klasik deri ayakkabılarla kaymamaya çalışarak yürüdüm. Nihayet Bölüm Başkanı'nın odasına ulaştık. Kapıyı çalıp içeri girdiğimizde başını kitaplar arasından hafifçe kaldırıp gözlüğünün üzerinden bize baktı, sonra ayağa kalktı ve “Hoş geldiniz” dedi.

“Hoş bulduk.”

“Dilerseniz hemen Dekan'la görüşelim.”

“Ben izninizi isteyeyim. Biliyorsunuz taşınma hazırlıkları” dedi Cenk. Bölüm Başkanı üstelemedi.

“Akşamüzeri otoparkta buluşuruz, Barış” dedi.

“Sana da bir sürü zahmet oluyor.”

“Zahmet olmuyor. Görüşmek üzere” dedi ve odadan çıktı.

O anda içim boşaldı sanki. Zihnim o soruyla sarsıldı. Ne işim vardı burada benim?

Ayrılık makamında

Dekan kahvesinden bir yudum aldıktan sonra “Barış Bey’in ofisi hazır mı?” diye sordu Bölüm Başkanı’na.

“Evet Hocam. Temizliğini yaptırдық. Dil laboratuvarından aldığımız Japonca işletim sistemi kurulu bir de bilgisayar koyduk odasına” dedi.

“Başka bir ihtiyacınız var mı peki?” diye sordu Dekan bakışlarını bana çevirerek.

“Lojman konusu vardı” dedim. “Doktorasını yurt dışında yapanların birkaç sene stüdyo tarzı dairede kalma hakkı olduğu söylenmişti. Geçen gelişimde müracaat etmiştik, boş yer yok denmişti. Ben de dün bir otele giriş yaptım.”

“Bazen yığılma oluyor başvurularda, gecikme yaşanıyor. Bölüm Başkanımız ilgilensin o konuyla” dedi Dekan.

Vakit ayırıp bizimle görüştüğü için teşekkür ettim, sonra yanından ayrıldık.

“Lojman için kimle görüşmeliyiz?” diye sordum asansör beklerken.

“Rektörlük’teki ilgili birimle” dedi Bölüm Başkanı. “Öğleden sonra sizi götürürüm. Şimdi ofisinizi göstereyim.”

* * *

Ofise girince gözüme ilk çarpan kalın kahverengi perdeler ve sararmış tül oldu. Dört kişinin rahatça çalışabileceği genişlikte bir odaydı bu. Yüksek duvarların son boyasının üzerinden yıllar geç-

miş olmalıydı. Masa oldukça genişti. Bilgisayarın düğmesine bastım, ekran açıldı ama sistemin çalışması epey zaman alacak gibi görünüyordu. Bu iri monitörler hâlâ kullanılıyordu demek. Odada tek bir kitaplık vardı. Gözlerim yazıcı aradı.

Son yıllarda Orta Anadolu üniversitelerinde çalışmayı teşvik için çeşitli imkânların tanındığını duymuştum Bilge Hoca'dan. Öyle olunca da bir önceki gelişimde Bölüm Başkanı'nın ofisinde gördüğüm mini buzdolabını yadırgamamıştım. Yanılmışım. Bir yazıcı için bile uzun bir bekleme sırası olduğunu öğrenecektim. Birden oda üstüme bastı.

Tadını alarak bir bira içmedikten sonra

Akşamüzeri nihayet ısınıp kasılması geçen bilgisayarı kapatıp ofisten çıktım. Bölüm Başkanı'nın odasının ışığı hâlâ yanıyordu ancak rahatsız etmekten çekindim. Otoparkta Cenk bekliyordu. Birlikte bir kafe restorana gittik.

“Menüde bira yok” dedim. “Diğer şehirdeki şubelerinde var oysaki.”

“Buradaki restoranlarda içki servisi yok. Birkaç otelin içinde pub var ama aşırı kalabalık oluyor” dedi Cenk.

“Ne yani, akşamüzeri iş çıkışında bir bira içecek yer yok mu diyorsun?”

Cenk, bir süre bana baktı ve ardından, “Böylesi daha iyidir belki. Adabıyla içilmedikten sonra...” dedi.

“Bu yüzden mi gidiyorsun İstanbul’a?” diye sordum.

Gülümsedi. “Ee Barış, tadını alarak bir bira içmedikten sonra yaşamın ne anlamı kalır ki?”

Yemeğin ardından kahvelerimizi içtik, daha fazla konuşmadık. Saat 9’da otele bıraktı beni.

Valizlerimi otel odasına olduğu gibi bırakmıştım. Bu göçer yaşamın içinde kendimi canlı hissettiren yegâne şeyi, yanımda getirebildiğim kitaplardan birkaçını masanın üzerine dizdim. Sonra şehirle birlikte erkenden uyudum.

Sahil kenarından dağ başına

Dönemin ilk günü açılış dersi verecekti Bilge Hoca. Emekliliğine birkaç ay kalmıştı. Onun öğrencisi olmak, bu dünyadaki en büyük şansımdı. Bir tek beni neden bu bozkır şehrindeki üniversiteye önermişti, bir türlü anlamamıştım. Bugün ben de ilk kez öğrencilerimle bir araya geleceğim için çok heyecanlıydım.

Bilge Hoca'yla kahvaltı sonrası şehir merkezindeki bir pastanede buluştuk.

"Hocam, ben neden buradayım?" diye doğrudan sordum.

Kahve fincanını masaya bırakırken gülümsedi, ellerini birleştirip, "Böyledir işte güzel ölkemizin işleri; sahil kenarında olmayı düşlerken dağda buluverirsin kendini" dedi Bilge Hoca.

Düşlemek, diye tekrarladım içimden. Altı yıldır bu günlerin düşünü kuruyordum; o küçük sahil şehrinde kuracağımız Japonya Araştırmaları Merkezi'nde çalışmayı, bahçeli bir evde Arzu ile kendimize ait bir yaşam kurmayı düşlüyordum ben. Onca yıldır beklediğimiz yaşama nihayet ulaşacaktık.

"Yaşam, asıl şimdi başlıyor bizim için" demiştim Arzu'ya, doktoramı aldığım günün akşamında, Kyoto'da her zaman gittiğim rock barın kapısının önünde onunla yaptığım telefon konuşmasında. Kutlama için sevdiğim parçaları art arda çalışıyordu Hitoşi.

Sonra kendimi bu bozkır şehrinde buluvermiştim. Dipsiz bir kuyuya itilmiş gibi.

Dalıp gitmeme bir süre izin veren Bilge Hoca yeniden konuştu:

“Ülkemiz şartlarında şimdilik en iyisi bu” dedi. Kahvesinden son bir yudum aldıktan sonra ekledi: “Hem burası size iyi gelecek, roman yazarı yapar bu şehir insanı.”

İçimdeki boşluk giderek büyüyor, sanki içimden yutmaya çalışıyordu beni.

Bana bir roman ver dedi Dağ...

Sevgiliyle bir sahil şehrinde mutlu mesut yaşama hayalleri kurarken kendini bir İç Anadolu kentinin ıssız yalnızlığında hapsolmuş bulur Barış. Ona teselli verecek hiçbir şey yoktur. Her sokağın sonunda karşısına tüm heybetiyle dikilen Dağ dışında! Üniversitede öğrencilerine bir başka dağın gölgesinde yeşermiş Japon edebiyatının yalnızlarını, haiku'ları, masalları anlatırken yavaş yavaş bir başka kentte yaşayan sevgilisinin de elinden kayıp gittiğini hissetmektedir.

Dağın Rüyası Murakami'den Mishima'ya, Kenzaburo Oe'ye çevirileriyle tanıdığımız Ali Volkan Erdemir'in ilk romanı. Dikkatli okurların Murakami'nin, Mishima'nın yalnız kahramanlarına gönderilen selamı keşfetmekte gecikmeyecekleri Zen bir aşk romanı...

